

Một cuộc mưu sát

Mai đang ngủ mơ màng bỗng nghe kêu: “Em ơi, em !”. Nàng giật mình thức dậy và bỗng lạnh toát cả người. Ngọn đèn điện ít nhen, soi lò-mò gian buồng nhà thương tình, khiến nàng có một ấn tượng như là ai vừa chết đó. Ánh sáng đèn sao mà buồn như đòi người sắp tàn, lại thêm con bệnh mà nàng nuôi nằm im-lìm trên giường bên cạnh, dưới chiếc mền trắng, sao giống như vừa trút linh-hồn ?

- Em ơi, em !

Nhưng không, con bệnh vẫn còn sống và chính nó kêu lại một lần nữa, giọng yếu như sợi chỉ lá thom.

Mai bước lại gần giường bệnh, cúi xuống dòm:

- Chị kêu em ?
- Ờ, cho miếng nước.

Con bệnh uống nước xong rồi nói:

- Em ơi, sao chị nghe trong mình dễ chịu lạ !
- Càng tốt.
- Cái dễ chịu đột ngột quá, khiến chị phải sợ lên. Phải chăng đó là phút bùng dậy của một ngọn đèn sắp tắt ?

Mai làm thình nhưng nàng cũng nghĩ thế và nhút là mong thế. Con bệnh tiếp:

- Đâu em lấy cây thủy đo lại nhiệt độ chị xem.

Mai thi hành lời bảo tức khắt. Sau mấy phút, ngang đưa cây thủy ngay dưới đèn đọc:

- 37 độ ! Nàng kinh ngạc kêu lên, thất vọng mênh mông.
- Đột ngột quá, con bệnh nói. Mới hồi chiều nầy còn nóng 39 độ 5. Chị nghe như vừa được hồi-sinh.

Mai vẫn làm thình, sâu chuyện riêng và ngạc nhiên cho công-hiệu của thuốc. C06 Năm Tý mắc bệnh ban của hơn tháng nay. Nhè chạy chữa theo bệnh sốt rét rừng mãi nên bệnh càng ngày càng nặng thêm. Rốt cuộc đem vào nhà thương Long-An thì đã quá trễ. Bác-sĩ bảo rằng Tây-y đã có thuốc chữa bệnh đó từ mười năm nay, mà đưa vào trễ quá, nên ít hy-vọng. Nhưng cô Năm đang sốt mê-mạn mà chỉ uống thuốc và dần nước đá mới có sáu ngày nay đã xuống nhiệt độ rồi !

Mai làm bé cho thầy Năm Hợi do một sự mắc lừa. Tánh không cương-quyết, và cũng quá yêu chồng, nên cô nhắm mắt đưa chân sau vụ mắc lừa đó từ bốn năm nay. Thầy Năm bán-khoản về gia-đình của thầy lắm. Nhưng cả ba vợ chồng đều bí lối, không biết thoát ra bằng cách nào. Lớn bé đều thuận-thảo.

Chợt cô Năm lớn bệnh nặng. Không ác, nhưng Mai vẫn có hi-vọng thoảng qua rằng bà lớn sẽ chết. Không, cô không ác đâu. Có lúc cô cũng mong cho chính cô chết, vì yếu-đuối tinh-thần, cô chỉ thấy đó là lối ra độc nhưt.

Nhưng thuốc lại bất nhơn, cứu cô Năm sống !

Hai chị em nói chuyện khào độ nửa tiếng đồng hồ, bà lớn thì ca tụng mãi cái vui được sống, cho là đời rất đẹp, và dự-định ăn uống lu-bù mấy ngày sau đó, vì bà nhịn đói đã lâu, còn bà nhỏ thì vì lo ra nên nói chuyện huyền-thiên những câu đầu Ngô mình Sở.

Sáng hôm sau, bác-sĩ đi thăm bệnh, tới giường cô Năm, xem lại bản kê nhiệt-độ rồi mừng rói-rít lên. Sự khỏi bệnh này là một tác phẩm hay của ông, nên ông thích lắm và săn-sóc con bệnh còn hơn lúc nó ốm nặng. Ông căn dặn:

- Bà còn phải cử kiêng lâu mới ăn được.
- Vậy sao ông ? Cô Năm hỏi. Sao họ nói ngày nay bệnh ban của khỏi cử ăn ?
- Họ nói đúng. Nhưng bà lại là con bệnh ngày xưa. Tôi xin giải rõ. Vì trùng ban của ăn ruột người đến còn mỏng đánh như cánh chuồn. Lúc sốt, con bệnh ăn uống không được thì ít nguy. Mà khi hết sốt, bắt đầu thèm ăn là khổ, vì thức ăn sẽ làm lủng ruột. Ấy, phần đông con bệnh chết lúc hết sốt. Ngày nay, nhờ thuốc hay, ruột chưa kịp mỏng. Hết sốt, ăn liên cũng chẳng hại bao nhiêu. Nhưng bà lại để trễ quá mới vào, thành ra ruột bà bây giờ mỏng như giấy, y như là con bệnh ngày xưa.

Những lời giải thích trên đây làm cho Mai xao-xuyến. Một ý nghĩ thoáng qua trong trí nàng. Nàng cố xua nó đi, nhưng nó cứ nhào tới và càng lúc càng thành hình rõ-rệt trong đầu. Lúc bác-sĩ sắp bước đi, Mai hỏi:

- Thưa bác-sĩ, nếu lủng ruột có chữa được hay không ?
- Cũng tùy, nếu có y-sĩ bên cạnh, có đủ dụng cụ, thuốc men thì có cơ cứu khỏi.

Mai càng bối-rối hơn sau lời các nghĩa bồ-túc đó.

Suốt bốn ngày sau khi cô Năm hết sốt, Mai thần-thờ như kẻ mất hồn. Cô Năm thương hại nàng, ngõ nuôi bệnh lâu ngày, nàng đuối sức. Cô Năm lại có một ý nghĩ khác, nên hỏi lớn lên:

- Hay là em chán những câu chuyện của chị ?

Phải, cô Năm chỉ nói chuyện ăn là ăn. Cô nằm buồn bực ra nhiều thực-đơn rất lạ, cho đỡ thèm. Cô đói lắm, thèm ăn lắm. Nhịn đã trót tháng rồi kia mà. Đêm ngủ, cô mơ chuyện ăn, rầy đây đó sao nó nấu cơm trễ và khen món này khéo, món kia lạ miệng.

Sáng thứ bảy, bác-sĩ thăm bệnh và nói:

- Bà nghe khoẻ chưa ? Trong mình có gì lạ không ? Chiều nay, nhơn nhà thương không có con bệnh ngặt, tôi đi Sài-gòn có việc đến chiều mai mới về. Công việc giao cho y-tá trưởng. Nhưng nếu ai nghe gì lạ, nói là tôi ở lại, không đi nữa.

Cô Năm đáp là mình đỡ nhiều, chỉ đói và thèm ăn lắm thôi, vì nước cháo uống mãi rất chán.

- Không hề gì, bác-sĩ cười nói, chịu khổ-hạnh thêm hai ngày nữa là ăn khoai tán và bột báng được.

Chiều lại, Mai kêu mệt và không về nhà ăn cơm. Thầy Năm Hợi thì mắc dự tiệc nên hai chị em cùng uống nước cháo nhà thương.

Vào khoảng sáu giờ rưỡi tối, Mai bảo đã đỡ nhiều lắm, lại nghe đói. Nàng kêu thằng nhỏ sai vật (nhà thương nào cũng có vài thằng nhỏ như thế) đưa tiền cho nó mua bánh mì chả lụa ăn chơi.

Khi bánh mì về, Mai ngồi xể lại giường cô Năm. Bánh mì được hơi nóng, đã dòn, răng nàng lại tốt, nên nàng nhai như nhai cốm, nghe rào-rạo, rùm-rùm và lại chấp chấp khi bã đồ ăn đã mềm, khiến cô Năm nuốt nước bọt nghe ừng-ực. Cô Năm nói:

- Chị không tin được là ban của do vi-trùng gây ra, và vi-trùng lại ăn mòn ruột. Ta thì cho là do con của sau lưng gây ra, phải không em ?

Mai biết rõ là người mình lầm, và con của ấy chỉ là một cục máu bầm, vì nằm lâu ngày cần xương sống mà có. Nhưng nàng hùa theo cô Năm:

- Thầy Tây họ làm bộ, mỗi chút mỗi đồ cho vi-trùng. Em cũng nghĩ như chị.
- Chị muốn liều ăn thử xem. Thấy em ăn thèm muốn chết.

Mai liếm môi rồi nói:

- Ý, không được. Nói vậy chớ biết đâu bác-sĩ nói không sai. Em để chị ăn lỡ có bề gì, em hận chết. Thật em bậy quá, quên mất là chị đang thèm, nên bày ra ăn uống ở đây.
- Chả lụa có ngon không em ? Cô Năm hỏi.
- Dạ, con mẹ này người Nam mà sao nó làm chả lụa khéo quá, ngon tuyệt diệu.
- Chị mà ăn được một cái rồi chết cũng cam tâm. Thèm muốn đứt hơi lặn, thèm muốn điên lên.

Mai làm thình, nhưng nhai càng dòn hơn, và chép miệng nghe càng thêm kêu hơn.

Cô Năm vừa lẩn-lộn, vừa nuốt nước bọt như nghe hơi me chua, rồi níu tay Mai mà rằng:

- Thôi em cho chị liếm một miếng, chỉ liếm sơ-sơ thôi.

Mai cười hê-hê ra bộ thông-cảm và thương-hại:

- Chị liếm thôi nhé, chị cứng của em, hễ cắn thì ... thì ... em vả miệng đó.

Nói xong nàng đưa bánh cho cô Năm liếm. Nhưng cô ta lại toan tấp đại. Mai giựt lệ ra, liền cười ngất:

- Chị ăn gian em rồi. Chị le lưỡi ra đi !

Cô Năm nghe lời nàng. Mai cọ đầu bánh có ló chả lụa ra trên lưỡi cô rồi lấy bánh lại. Cô Năm chấp miệng nghe sung sướng như lên cảnh tiên và càng thèm hơn bao giờ hết.

- Oì, để tôi ra đây.

Bỗng Mal la to lên rồi nàng đặt vôi mẩu bánh còn lại trên giường cô Năm, chạy mau ra cửa.

Tới đó, nàng nói lớn:

- Chị em bớt nhiều rồi cô Tư.

Vừa nói thế, cô vừa ra sân. Nhưng ngoài sân không có cô Tư nào cả. Đây là một cuộc mưu sát tài tình được nghiên-cứu tỉ-mỉ từ mấy ngày rày. Đêm hôm nay, bác sĩ không có ở nhà, đó là đêm Mai chờ đợi. Chọc cho bà lớn thèm ăn, giả bộ có người kêu để bỏ quên bánh. Con bệnh sẽ ăn vụn, sẽ bị lủng ruột, không thấy cứu chữa, con bệnh sẽ chết quay ra. Án-mạng này không nhà trinh thám nào trên trần-gian này khám phá ra nổi cả. Trong những giờ hấp-hối, nạn nhơn cũng chẳng tố-cáo nàng được vì nàng đã bao lần khuyên dứt và ngăn cản không cho con bệnh ăn kia mà.

Mai đi qua, đi lại nơi sân tối của nhà thương hàng tỉnh, tính toán sao cho cô Năm đủ ngày giờ ăn hết khúc bánh mì nàng bỏ quên. Mai không có mã giết người. Cắt cổ con gà nàng cũng ngại tay, huống gì là đầu độc hay bóp mũi cô Năm lúc cô đang sốt li-bì. Nhưng lối ám-sát mà cô vừa phát-minh ra đây, êm-dịu quá, nên cô không ón lạnh bao nhiêu. Con bệnh chỉ ăn thôi, mà ăn một thức ăn trong lành, ngon béo không có gì là ghê cả. Pháp luật chẳng ngờ vực được mà lo.

Có ác lắm không ? Mai tìm lý lẽ để cãi rằng không ác. Nàng nhớ chuyện nhét con đĩa và kết-luận rằng chính bọn vợ lớn cũng quá ác đến nỗi có chuyện cổ-tích. Cổ-tích ấy kể rằng một bà vợ lớn kia tìm cách nhét một con đĩa cái có chứa vào bụng bà vợ bé do ngộ mật môn, con đĩa này sanh con đẻ cháu cả ngàn và giết lẫn, giết mòn bà vợ bé nọ.

Cái đó còn ác hơn nữa, cô lẩm-bẩm nói, vì con bệnh bị khổ dây dưa rất lâu chớ có chết ngay được như ăn bánh mì lủng ruột đầu.

Cô lại nhớ câu chuyện có thật. Một bà vợ lớn rủ bà vợ bé của chồng xuống bến tắm, vào lúc chiều tối, nước ròng, rồi cột tóc người này vô cột cầu, nhét bùn vào miệng người cho khỏi la hét kêu cứu. Nước lớn lên lần, người tội nghiệp kia nhìn cái chết đến từng giây từng phút mà hãi-hùng.

Ừ, bọn vợ lớn quả ác tâm thật.

Tuy nhiên, khi tưởng-tượng đến những giờ lẫn-lộn của bà lớn, Mai cũng rợn người lên. Nàng đã được chứng-kiến một lần như thế, con hấp hối của người đau ban-cua mới khỏi mà lại ăn com. Con bệnh bỗng dựng lên cơn sốt đột-ngột, nhiệt-độ tăng nhanh chóng lạ-kỳ, rồi lạ lùng thay, nhiệt độ này lại hạ đột ngột như đã lên. Con bệnh lạnh buốt, run cầm-cập. Thầy thuốc bảo hẩn đang chảy máu ruột. Hẩn biết hẩn chết, nên hãi-hùng vô-cùng.

Nhớ đến cảnh đó, Mai bỗng phát sợ lên. Nàng đâm ra dị-đoan. Ừ, pháp-luật loài người sẽ không biết gì, nhưng oan-hồn người chết thế nào cũng biết. Nó sẽ theo mà báo hại nàng để trả thù, mới nghe ghê quá !

Nghĩ tới đó rồi khủng-khiếp vô cùng, nàng chạy a vào buồng cô Năm, rồi rít hỏi:

- Trời ơi, chị làm gì nãy giờ, em quên mất miếng bánh, nhớ lại thì hết hồn.

Thấy vỏ bánh mì roi vàng trên tấm ra trắng, Mai sợ quá sức và hồi-hận đến khóc ào lên.

- Làm gì mà em rối lên như vậy ? Phải, chị đã ăn. Nhưng không nghe sao cả.

Mai làm thình, ngồi xuống, siết chặt tay cô Năm, nước mắt ràn rụa. Cô Năm nói:

- Đây là dịp lật tẩy Tây-y. Chị mà không việc gì là từ rày ta không thèm đi đốc-to nữa.

Mai vẫn khóc, rồi càng nức-nở thêm khi nhớ đến sự khoan-hông của cô Năm đối với nàng mấy năm nay. Biết Mai thông-minh, giao-thiệp rộng, đọc sách nhiều, cô Năm bỗng đâm lo trước cái sứt-mướt của nàng. Cô hỏi:

- Em tin đốc-to lắm sao ? Úy, mà trời ơi, chị nghe sao nó đau nhức trong bụng !

Mai hoảng lên, rờ trán cô Năm:

- Chị nghe nóng hay lạnh ?

- Chưa nghe sao cả, chỉ nghe đau, mà sao lại đau tới-tấp, như chuyển bụng gằn giò lâm-bồn.

Không nói rằng, Mai bỏ chạy ra ngoài, giây lâu trở về với người y-tá trưởng. Ông này chỉ lắc đầu mà rằng:

- Khó quá, tôi biết làm sao !

Vừa lúc ấy thì ông Hợi đi dự tiệc về ngang, ghé qua thăm vợ.

*

* *

Cô Năm không chết, nhờ ông Hợi biết nhà bác-sĩ trên Sài Gòn và tức tốc gọi ông ta về. Sang máu, dần nước đá vân vân ...

Mười ngày sau, cô Năm được coi là thoát nguy.

Cũng vào một buổi chiều thứ bảy, ông Hợi vào nhà thương, thay phiên gác cho Mai, ông bình tĩnh nói:

- Em Mai ! Em nên đi luôn nội đêm nay. Tình nghĩa của ta tới đây là hết. Anh đang do-dự không biết nên xa em hay ly-dị với vợ anh, may quá, em lại chỉ đường cho anh đi. Bây giờ thì anh hết bí nữa, cũng nhờ em đó.

Mai ngạc nhiên hết sức, không mở miệng được. Ông Hợi tiếp:

- Anh hồ-nghi nên điều tra kỹ lại. Cô Tư Toàn đó không có vào nhà thương. Em còn quen với cô Tư nào nữa không ? Hay chỉ làm bộ để bỏ quên bánh ?

Mai ôm mặt khóc nức nở.

- Em có hồi hận, ông Hợi tiếp. Điều đó quý hóa quá, nên anh bỏ qua cuộc mưu sát của em. Thôi thì huê vậy. Mong em từ rày, không bao giờ nghĩ đến điều ác nữa, cho dầu bí đến đâu cũng vậy. Cuộc giải-quyết ổn thỏa là một cuộc giải-quyết chỉ hại cho một mình ta thôi, nếu cần phải có người bị hại.

B.N.L.

Loại sách Bình Minh
Tiểu thuyết - Truyện ngắn chọn lọc của Nam Nữ Thanh Niên
(khoảng năm 1954-1955)